

volatelna. Zejména může svědek, který v přípravném řízení vypovídal, při hlavním přeličení svědectví se vzdáti, a naopak svědek, jenž v přípravném řízení užil práva sprostění, zřici se ho v hlavním přeličení (§ 252 čís. 3 tr. ř.). Avšak v obojím případě jest to věci svědkovou a není k tomu třeba ho obesílati. Zmateční stížnost správně uvádí, že právní dobrodiní Šu 152 čís. 1 tr. ř. jest výhodou, poskytnutou výlučně svědkovi, nikoliv obžalovanému, ježto má chrániti příbuzenské city svědka tím, že mu dává možnost, zřeknutím se svědectví ujíti tísní, v níž by byl nucen buď výpovědi zatížití blízkého příbuzného nebo sešvagřence, nebo vypovídati křivě a vydati se tak v nebezpečí trestního stíhání. Jakmile však svědek prohlásil, že takové tísnivé situace pro něho není a svého prohlášení od té doby zřetelným způsobem nezměnil, není překážky, by soud nepoužil takového svědectví, poněvadž zůstává legálním průvodním prostředkem dotud, dokud zřeknutí se dobrodiní Šu 152 čís. 1 tr. ř. nebylo odvoláno; opačný názor by vedl k neoprávněnému nadržování obžalovanému, jehož zákon rozhodně nezamýšlel. Pro tento případ jest rozhodné, že se svědkyně Anna F-ová zřekla dobrodiní Šu 152 čís. 1 tr. ř. a že tohoto zřeknutí se neodvolala. Předpis Šu 152 čís. 1 tr. ř. nebyl tedy porušen; v čemž by spočívalo porušení předpisu Šu 248 tr. ř. stížnost neuvádí a nemělo by také významu, poněvadž ustanovení tohoto Šu není ohroženo zmatečností podle čís. 3 Šu 281 tr. ř.

Čís. 1599.

Jde o pokus krádeže (§ 8 tr. zák.), nikoliv o pouhé jednání přípravné, vstoupil-li pachatel v zlodějském úmyslu do cizího bytu, při čemž po stránce subjektivní stačí všeobecný úmysl pachatelův, osvojiti si to, co v bytě na cenných věcech najde a snadno může odnésti.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1924, Kr II 480/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. srpna 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174 II. a), 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Bezdůvodnou jest stížnost, pokud uplatňuje zmatek Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., dovozujíc, že v pouhém vstupu do cizího bytu lze spatřovati na nejvýše beztrestné přípravné jednání, ježto se v něm nevtěluje ještě patrně úmysl zlodějský, zejména u pachatelky, která k vedlejšímu pokoji, kde byly cenné věci, prý ani nepřistoupila a nemohla tudíž vědět, co v pokoji jest. Ovšem předpokládá trestný pokus, na rozdíl od beztrestného přípravného jednání, aby zlý úmysl pachatelův, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, nabyl v činnosti pachatelově zřetelného výrazu. Než stížnost přehlíží, že netřeba, by zlý úmysl, čelící k určitému

zločinu, byl zevnějšími počiny neomylně projeven, by jednání vylučovalo každý odchýlný výklad. Právem spatřen byl ve vstupu obžalovaných do cizího stavení a bytu a v pokusu stěžovatelky, vstoupiti do druhého pokoje, kde byly cenné věci, takový zevnější počín, v němž se zlý úmysl pachatelův zřejmě, totiž na venek pozorovatelně, byť i neomylně vyjádřil, tudíž čin ke skutečnému vykonání vedoucí (§ 8 tr. zák.). Neboť, vstoupil-li pachatel, zamýšlející spáchat v cizím bytu krádež, do tohoto bytu a pokoje, jest z toho zřejmo, že tím k provedení krádeže samé již přikročuje a zlý svůj úmysl uskutečňuje. Při tom nerozhoduje, že pachatelky, zejména i stěžovatelka, předem nevěděly, jaké předměty v pokoji jsou. Stačí všeobecný úmysl pachatelův osvojiti si to, co v bytě na cenných věcech právě najdou, a snadno mohou si osvojiti a odnésti. A když soudce za takových okolností dle nabytých zkušeností dospěl k přesvědčení, že by byly obžalované ukradly hodinky a šatstvo, jsoucí v druhém pokoji, nelze uznati právně pochybným, když jim pokus krádeže těchto věcí, a to, vzhledem ku zjištěnému spolupachatelství, každé z nich, za vinu přičetl.

Čís. 1600.

Pod skutkovou podstatu §u 129 I. b) tr. zák. spadá každý čin, jímž hledáno neb nalezeno pohlavní ukojení na těle osoby téhož pohlaví. Při tom netřeba společnosti zneužitě osoby; stačí pouhé dopuštění smilného činu; u spolupachatele pohlavně sotva vyvinutého se vyžaduje, by v činu postřehl jeho povahu jakožto smilstva proti přirozenosti.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1924, Kr II 486/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Ferdinanda Z-a a Ludvíka Sch-e do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. září 1923, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle §u 129 písm. b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného Ludvíka Sch-e uplatňuje zmatek dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., dovozujíc především, že zločin §u 129 b) tr. zák. předpokládá jednání souloži podobné (immissio penis in anum, in os a podob.) a že pouhé činy rázu onanistického ke skutkové podstatě nepostačují. Neshledávajíc pro názor ten opory v doslovu zákona, dovolává se jeho vzniku. Než právě tento vznik zákona (jak doličeno v poznámce k rozhodnutí vid. sbírky čís. 2747), nasvědčuje tomu, že Josefinským zákoníkem z dřívějšího objemu zločinu smilstva proti přirozenosti vyloučena byla kromě smilstva na mrtvole a smilstva proti přirozenosti mezi osobami různého pohlaví toliko onanie, páchaná osobou jedinou, a vede k závěru, plynoucímu již z doslovu zákona, že smilstvo proti přirozenosti podle §u 129 I b) tr. zák. nelze omeziti způsobem, stížností zmíněným, nýbrž že sluší v ně zahrnouti každý čin, kterým hledáno nebo nalezeno bylo pohlavní ukojení na těle osoby téhož po-